

Arrest

nr. 256 023 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HUYBRECHTS
Antwerpsesteenweg 26
2550 KONTICH

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. FIERENS, die loco advocaat J. HUYBRECHTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juli 2008 maakt verzoeker het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing voor de duur van tien jaar.

Verzoeker dient op 17 augustus 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zijn Belgische echtgenote. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor

Asiel en Migratie neemt op 16 februari 2021 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, ö00 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 17.08.2020 werd ingediend door:

*Naam: E. B. (...)
Vooma(a)m(en): S. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1972
Geboorteplaats. Ijermaouas Drioouch
Identificatienummer in het Rijksregister(...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

Op 17.08.2020 heeft betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend als echtgenoot van de genaamde A. M. (...) ((...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (zie daartoe arrest K.A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene voorwerp uit te maken van een ministerieel besluit genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 10 jaar genomen op 23.07.2008 hetwelke hem werd betekend op 5.08.2008. Dit ministerieel besluit kreeg betrokkene toen hij nog gebruik maakte van de alias A., R. (...). Vergelijking van vingerafdrukken heeft uitgewezen dat het wel degelijk over 1 en dezelfde persoon gaat.

Dit ministerieel besluit wordt als gelijkwaardig beschouwd met een inreisverbod. Het is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit ministerieel besluit door het bestuur is ingetrokken, dat het werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing ervan heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/1980 (zie daartoe arrest Ouhrami HvJ C-225/16 cid.16.07.2017, arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 van de RvS).

Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen gehuwd is met zijn partner sinds 30 november 2019.

Daarnaast brengt hij echter geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn Belgische partner waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. De

echtgenote van betrokkene beschikt dan wel over een invaliditeitsuitkering, wat doet vermoeden dat ze een zwakke gezondheid heeft of een beperking, echter uit het administratief dossier blijkt eveneens dat ze die uitkering reeds ontving voor het huwelijk met betrokkene. Ze is eerder gehuwd geweest, heeft ook 3 volwassen kinderen waarvan er kennelijk nog één in het ouderlijk huis woont. Ze moet voorafgaandelijk aan de invaliditeitsuitkering ook een heel aantal jaren beroepsactief geweest zijn, anders zou ze heden geen invaliditeitsuitkering kunnen genieten. Bovendien heeft mevrouw de Belgische nationaliteit. Het is dus redelijk te stellen dat zij voldoende zelfredzaam is, voldoende verankerd is in België en voldoende omringd door familie en vrienden om haar leven zelfstandig verder te zetten.

Bijgevolg dient betrokkene alsnog gevolg te geven aan het ministerieel besluit. Voor zover hij dit zou wensen staat het hem vrij om de opschorting van het ministerieel besluit, dat heden gelijkgesteld worden met een inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van betrokkene in het buitenland in toepassing van artikel 74/12 of 44 decies (gezien betrokkene intussen een gezinslid van een Belgische is) van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere voorgelegde documenten, betreffende de ziekteverzekering, hospitalisatieverzekering, huisvesting, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en de documenten van het agentschap integratie en inburgering van betrokkene doen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het ministerieel besluit/inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker verstrekt volgende toelichting in zijn synthesememorie:

“Enig middel: Schending van het evenredigheids-/proportionaliteitsbeginsel.

De motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken luidt als volgt: (...)

Deze beslissing maakt evenwel een schending uit van het evenredigheidsbeginsel zodat verzoeker zich genoodzaakt ziet de nietigverklaring van deze beslissing te vorderen. Verzoeker werd op 05/08/2008 in kennis gesteld van het ministerieel besluit genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 10 jaar dd. 23/07/2008 hetwelk als gelijkwaardig wordt beschouwd met een inreisverbod. Verzoeker verbleef op dit moment reeds 6 jaar in België. Verzoeker meent dat het ministerieel besluit werd genomen ingevolge een strafrechtelijke veroordeling. Verzoeker bleef echter aanwezig op het Belgische grondgebied. Bijgevolg verblijft hij bijna 20 jaar in België op datum van vandaag. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat verzoeker geen toegang heeft tot het Belgische grondgebied ingevolge het ministerieel besluit dd. 23/07/2008. Tenzij het gaat om een aanvraag gezinshereniging met een Belg, zoals in onderhavig geval aan de orde, onderzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag niet. In principe dient de verzoeker in kwestie eerst gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en in het herkomstland de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen alvorens hij een verblijfsaanvraag kan indienen. Aangezien onderhavig geval betrekking heeft op een aanvraag gezinshereniging met een Belg, dient de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag wel ten gronde te onderzoeken zonder dat verzoeker eerst gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en in het herkomstland de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen alvorens hij een verblijfsaanvraag kan indienen. Uit het Ouhami-arrest van het Hof van Justitie (HvJ C-225/16 dd. 16/07/2017) volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de EU-lidstaten verlaat. Het inreisverbod kan volgens het Hof van Justitie aldus niet in werking treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied. Aangezien verzoeker het Belgische grondgebied nooit heeft verlaten, kon het inreisverbod aldus niet in werking treden. Niettemin kan de Dienst Vreemdelingenzaken een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten nog moeilijk inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren. In onderhavig geval heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten wel ingeroepen als motief om de verblijfsaanvraag van verzoeker ten gronde te weigeren, hetwelk een flagrante inbreuk vormt op het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker heeft intussen een gezinsleven uitgebouwd met zijn echtgenote Mevr. M. E. A. (...) dewelke de Belgische nationaliteit reeds bezit. Oordelen dat thans, ruim 12 jaar na het ministerieel besluit, gevolg

dient te worden gegeven aan het ministerieel besluit t.o.v. verzoeker dan wel stappen dienen ondernomen te worden opdat verzoeker hiervan de opheffing kan verkrijgen in zijn land van herkomst, alwaar hij sinds 2002 niet meer is geweest, opdat zijn aanvraag op basis van gezinshereniging niet zou worden geweigerd ten gronde, strookt alleszins niet met het evenredigheidsbeginsel. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat geen van de andere voorgelegde documenten betreffende de ziekteverzekering, hospitalisatieverzekering, huisvesting, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en de documenten van het agentschap integratie en inburgering een invloed hebben gehad op het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken hetwelk eerder eigenaardig overkomt. Dat het enig middel tegen de bestreden beslissing bijgevolg ernstig is en gegrond. Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.

De verwerende partij stelt dat de 'kritiek' van verzoeker manifest grondslag mist daar de argumentatie van verzoeker kennelijk gebaseerd is op een foutieve lezing van reeds aangehaalde arrest *Ouhrami* (HvJ 26 juli 2017, C-225/16) en bovendien in strijd is met de rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker stelt niettemin vast dat het aangehaalde arrest *Ouhrami* (HvJ 26 juli 2017, C- 225/16) bepaalt dat "Artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet aldus worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijfjaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten." Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat voormeld principe, m.n. dat de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, geldt in onderhavig geval aangezien uitdrukkelijk wordt vermeld dat het inreisverbod in principe niet meer dan vijfjaar bedraagt. Het inreisverbod van toepassing op verzoeker bedraagt evenwel 10 jaar waardoor niet zonder meer kan worden gesteld dat hierop eenzelfde principe van toepassing is.

Verwerende partij stelt verder dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekende partij. Nochtans wordt de omstandigheid dat het inreisverbod van verzoeker berust op redenen van openbare orde, niet onderzocht. Aangezien de situatie van verzoeker binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven (HvJ 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, punt 81 en HvJ 8 mei 2018, C-82/16, punt 90). Bovendien moeten de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid", daar zij dienen als afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip "openbare orde" onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip "openbare veiligheid" betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, etc. (HvJ 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, punt 82-83 en HvJ 8 mei 2018, 082/16, punt 91). Uit deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij gebaseerd is op de vaststelling dat er, m.n. gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid (HvJ 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, punt 84 en HvJ 8 mei 2018, 082/16, punt 92). Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel waarvan het Hof van Justitie de eerbiediging verzekert (HvJ 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, punt 85 en HvJ 8 mei 2018, 082/16, punt 93). Bij deze beoordeling moet aldus m.n. rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving en de gezinssituatie (HvJ 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, punt 86 en HvJ 8 mei 2018, 082/16, punt 94). Verzoeker merkt evenwel op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, op het moment dat zij voornemens was de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging af te wijzen, heeft onderzocht of de feitelijke omstandigheden zich sinds de vaststelling van het terugkeerbesluit niet

zodanig hebben ontwikkeld dat hem niet langer een verblijfsrecht kan worden geweigerd (HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, 0482/01 en 0493/01, punten 79 en 82; HvJ 11 november 2004, Cetinkaya, 0467/02, punten 45 en 47; HvJ 8 mei 2018, 082/16, punt 96). Wanneer redenen van openbare orde de rechtvaardigingsgrond voor een inreisverbod waren, kunnen deze er bijgevolg alleen toe leiden dat verzoeker als derdelander een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU wordt ontzegd wanneer uit een concrete beoordeling van alle omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel blijkt dat verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, punt 97). Verzoeker stelt evenwel vast dat dergelijke concrete beoordeling van de actuele omstandigheden ontbreekt, waardoor de beslissing een schending uitmaakt van het evenredigheidsbeginsel. Bijgevolg ziet verzoeker zich genoodzaakt de nietigverklaring van deze beslissing te vorderen. Dat het enige middel tegen de bestreden beslissing bijgevolg ernstig is en gegrond. Dat de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. Verzoeker betoogt dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden doordat de gemachtigde ten onrechte rekening zou hebben gehouden met een inreisverbod dat nog niet in werking was getreden.

Verzoeker bekritiseert de verwijzing door de gemachtigde naar het inreisverbod van tien jaar omdat hij nog steeds het grondgebied niet heeft verlaten sedert de betekening van het inreisverbod. Met verwijzing naar het arrest OUHRAMI (HvJ 26 juli 2017, C-225/16) voert verzoeker aan dat het inreisverbod pas uitwerking kan hebben nadat hij het grondgebied zal hebben verlaten, wat tot op heden niet is gebeurd.

In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat het Hof van Justitie in de zaak OUHRAMI bepaalt dat het “*het tijdvak van het inreisverbod*” pas in werking treedt vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Hieruit mag evenwel niet worden afgeleid dat het inreisverbod als dusdanig geen gevolgen resorteert zolang de betrokken vreemdeling het grondgebied niet heeft verlaten. Dit zou namelijk impliceren dat de betrokken vreemdeling, door niet te gehoorzamen aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, zich geheel of gedeeltelijk aan de rechtsgevolgen van het inreisverbod zou kunnen onttrekken. De Raad van State overweegt in arrest nr. 245.653 van 7 oktober 2019: “*Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter, (...), niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken*”.

Verzoekers kritiek, waar hij stelt dat de gemachtigde geen rekening mag houden met het feit dat hij het voorwerp uitmaakt van een geldend inreisverbod, kan niet worden aangenomen. Verzoekers kritiek is gebaseerd op een foutieve lezing van het arrest OUHRAMI (HvJ 26 juli 2017, C-225/16) en klemmt bovendien met de rechtspraak van de Raad van State.

Voorts verwijst verzoeker naar het gezinsleven met zijn echtgenote, van Belgische nationaliteit. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 werd nagegaan of er tussen verzoeker en zijn echtgenote een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat er aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De gemachtigde komt tot het besluit dat er geen sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, zoals blijkt uit volgende motieven:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner, en betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Vooreerst kan opgemerkt worden dat er reeds met betrokkenes

gezinssituatie rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit het dossier blijkt dat de partner van betrokkene, net zoals zijn kind, drager is van de Belgische nationaliteit. Wat de beoordeling van een eventuele afhankelijkheidsverhouding betreft, in het belang van het kind, kan worden opgemerkt dat er ook hier evenmin sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en het kind te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Er kan wel worden verondersteld dat betrokkene met zijn kind een affectieve band heeft. Echter blijkt nergens uit het dossier dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn partner en kind te vrijwaren. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor het kind niet op zich zou kunnen nemen. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van het kind aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.”

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Verzoeker laat de bovenvermelde motieven ongemoeid. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen of het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC